

RINA KENT
**SUROVÝ
PRINC**

SÉRIE ROYAL ELITE

SUROVÝ PRINC

Copyright © 2021. VICIOUS PRINCE by Rina Kent

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nathaniel Wonderful, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5230-0 (pdf)

RINA KENT

SUROVÝ PRINC

přeložil Nathaniel Wonderful

*Pro ty, kteří nosí úsměv
jako nabitou zbraň.*

Autorská poznámka

Milí přátelé čtenáři,

své postavy a zápletky si obvykle vysním. Surový princ je však knihou, která ke mně sama promluvila. Ronan s Teal ve mně žili ještě dlouho potom, co jsem ji dopsala. Některé scény byly velmi syrové a drsné, ale přesto jsem se textem propracovávala dál, protože jsem to těm dvěma dlužila.

Pokud jste mé knihy ještě nečetli, možná byste měli vědět, že píšu temnější příběhy, které u některých mohou vyvolat skličující a znepokojivé pocity. Mé knihy a hlavní postavy nejsou pro citlivé povahy.

Tato kniha pojednává i o zneužívání dětí. Věřím, že než se pustíte do čtení, zvládnete správně vyhodnotit vlastní meze. Surového prince lze číst samostatně, ale pro lepší porozumění světu Royal Elite je vhodné si nejprve přečíst předchozí knihy ze série.

PLAYLIST

Worst In Me – Unlike Pluto
Nightmare – Halsey
Dying In A Hot Tub – Palaye Royale
The Last Of The Real Ones – Fall Out Boy
Alone – I Prevail
What A Man Gotta Do – Jonas Brothers
Bad Liar – Imagine Dragons
To Tell You the Truth – Written by Wolves
Doctor Doctor – YUNGBLUD
Popular Monster – Falling In Reverse
Imaginary Illness – Call Me Karizma
Old Me – 5 Seconds of Summer
I'm Gonna Show You Crazy – Bebe Rexha
Play with Fire – Sam Tinnesz & Yacht Money
Everything Black – Unlike Pluto & Mike Taylor
Circles – Post Malone
SICK OF ME – GARZI & Travis Barker
Leach – BONES UK

Celý playlist najdete na Spotify pod názvem *Vicious Prince*.

Kapitola 1

TEAL

ZAČÁTEK JE KONCEM.

Začátek je, když se rozhodnete, jaký bude závěr.

Pro některé lidi je konec tajemstvím a největším odhalením ze všech.

Pro mě ne.

Já jsem se rozhodla, jak to skončí, ještě dřív, než jsem začala. Všechno je to ve složkách, nastrkané v seřazených krabicích a čeká to jen, až to vypustím do světa.

Jako Pandořina skříňka.

Až takhle daleko jsem zašla. O tomhle jsem snila, nebo spíš měla zlé sny. Tenhle scénář byl součástí každé méj noční můry i spánkové paralýzy a seděl mi na prsou jako zasraná smrtka.

Sebral mi dech, život i moji zatracenou existenci.

A teď ukradnu já tu jeho.

Jmenuju se Teal Van Dorenová a jsem zlodějka.

Taková, již nezajímají cennosti ani majetek, ale která usiluje o život.

O *jeho* život.

„Teal?“

Při zvuku onoho tichého hlasu po méj pravici zvednu hlavu od mobilu a odtrhnu pozornost od článku o Napoleonových válečných taktikách.

Moje nevlastní sestra Elsa mě sleduje s drobnou vráskou mezi obočím. Dlouhé zlaté vlasy má sepnuté do culíku, který jí halí

útlá záda. V ocelově modrých očích se jí zračí starost a... ještě něco, co nedokážu identifikovat.

To, že si dělá obavy, jsem poznala jen díky jejím zkřiveným rtům, zkrabacenému čelu a způsobu, jakým svírá popruh batohu. To je u ní takový ukazatel, který mi usnadňuje odhalit její emoce.

Minimálně tuhle. Většinou se ale tváří jako chladnokrevná mrcha, ve které je těžké číst.

Anebo prostě jen nejsem dobrá v komunikaci s lidmi.

Někteří se rodí pro socializaci, já jsem se narodila pro všechno, co ji nezahrnuje.

Elsa je se svojí bledou pletí a štíhlou postavou ztělesněním andělské krásy. Přesto jsem si vedle ní nikdy nepřipadala nevídělná, i přes černé vlasy ostříhané na dlouhé mikádo a tmavé líčení, které většinou nosím. Zadusila jsem v sobě tu rozkošnou Sněhurku, za kterou mě lidé měli, když jsem byla mladší.

Uniká mi, co ostatní považují za krásné, a proto jsem si o Else při prvním setkání myslela, že je to jen tátova svinská dědička. Ona mi však svým jednáním dokázala, že se pletu – třeba takovým, jako zrovna teď.

Vždycky se ujistí, že nejsem příliš ztracená v myšlenkách, jako by brala lekce u mého bratra.

Jdeme na první vyučovací hodinu. Velká vstupní hala Royal Elite School neboli RESu nás skoro pohltí. Je to jedna z těch škol, kde mají privilegovaní dveře dokořán. Ten typ školy, kterou navštěvují a navštěvovaly nejvýznamnější osobnosti Velké Británie, tátu nevyjímaje. Vědomí, že jdu v jeho šlépějích, je jedním z důvodů, proč jsem vůbec tolerovala myšlenku opustit Birmingham a odjet až do Londýna.

A dalším je *on*.

Ten, který brzo padne.

Jinak mě tady nic nezajímá. Ani vysoké věže, ani prestižní vzdělání, ani studenti s miliony ve svěřenských fondcích.

Pohlížejí tu na mě, jako bych byla blázen, a já je vůbec neberu na vědomí.

Proč?

Protože jsem nikdy neměla zájem zapadnout.

Nemůžete bažit po něčem, co jste vlastně nikdy nechtěli ani o tom neuvažovali.

Mám svůj svět a nikdo jiný v něm není vítaný.

Občas, jako třeba právě teď, se jejich tváře rozostří natolik, že splynou dohromady a zůstanou po nich jen hrubé obrysy.

Odvrátím od nich pozornost a zaměřím se na Elsu. „Ano?“

„Slyšela jsem o tvój dohodě s tátou.“ Vytáhne tabulku hořké čokolády.

Bez váhání si ji vezmu, zakousnu se do ní a vychutnávám si její výraznou chuť. Elsa se chová jako starší sestra, i když nás od sebe dělí jenom pár týdnů.

„Nemusíš to dělat, Teal,“ ztiší hlas.

„Nemusím dělat co?“ Pokradmu si přečtu další kus článku o Napoleonovi.

„Vždyť víš.“ Popadne mě za rukáv saka školní uniformy, což je pro mě signál, abych dávala pozor.

„Není to žádná raketová věda, Elso. Táta potřebuje pomoc, tak jsem se toho ujala.“

Sevře si zuby spodní ret a já nevím, jestli jde o nějakou sváděcí techniku, nebo je to její způsob, jak se držet na uzdě. Viděla jsem ji to dělat i před jejím přítelem a stále se mi to nedaří pochopit.

Přikláním se spíš k variantě, že v sobě potřebuje něco potlačit, protože pochybuju, že by mě chtěla svést. To by bylo, ehm... trapné. Zvláště, když jsem si skoro jistá, že už jí tak nějak docvaklo, na koho si myslím.

„Táta by tě za žádných okolností nenutil do něčeho, co nechceš, Teal. Pamatuješ, jak reagoval, když jsem ten domluvený sňatek odmítla já?“

To proto, že jsi jeho biologická dcera a pýcha.

Ne, že by mě a moje dvojče táta neměl rád. Staral se o nás od chvíle, co nás našel zakrvácené, vyhladovělé a schoulené do klubíčka. Pravdou ale zůstává, že jsme jenom adoptivní děti. Jeho právoplatnou dcerou je Elsa.

„Sama jsem se nabídla,“ řeknu.

Elsa se zastaví uprostřed haly a přitáhne k nám pozornost náhodných kolemjdoucích.

„Cože?“

Pokrčím rameny. „Řekla jsem tátovi, že to vezmu.“

„Ale minule ses mě ptala, jestli je to vážně to, co chci udělat. Takže jsem měla za to, že jsi proti domluveným sňatkům.“

„Zeptala jsem se tě proto, abych to mohla vzít na sebe, kdybys o to nestála. Někdo tátovi musel pomoci, když jsi od toho dala ruce pryč.“

„Au,“ zašklebí se.

„Ehm... tak asi promiň.“ Když jsem tak trochu pochopila lidskou přirozenost, zjistila jsem, že se lidé urazí, když jim řeknete pravdu do očí. Můj brácha Knox říká, že jsem příliš přímočará a znám jako mrcha.

„To je v pohodě. Vím, že tvůj mozek je prostě jenom věčný.“ Rty se jí roztáhnou v úsměvu a mně spadne brada. Ona... mi rozumí. Doteď to byli jen táta s Knoxem, kdo chápal, jak funguju. Nikdy by mě nenapadlo, že mě Elsa prokoukne takhle rychle.

„Děkuju,“ řeknu stěží slyšitelným hlasem a ukousnu si další dílek čokolády, abych nějak zaplnila ticho.

„Teal,“ stiskne mi rameno a podívá se mi do očí. „Není to o tom, že tátovi nechci pomoci. Jde o to, že jsem zamilovaná

do Aideny, takže se nechci vdávat za někoho jiného. Takhle to prostě nefunguje.“

Zamilovaná.

Takhle to nefunguje.

V hlavě se nad těmi slovy a jejich podivným významem pozastavím. Elsa pořád vykládá takové věci a já do nich narážím, jako by to byly kovové stěny.

Jistě, znám slovníkový výklad lásky, ale ten je jen teoretický. Skutečnost je praktická rovina a v té nic jako láska neexistuje. Existují hormony, neurotransmitery a endorfiny – chemické reakce.

Jsem zvědavá, kdy to Else konečně dojde. Je chytrá všemi způsoby až na tehle.

„Jasně,“ odpovím místo toho. Ohledně komunikace s lidmi jsem zjistila ještě něco: když s nimi souhlasíte, zmlknou, což pro vás znamená menší bolesti hlavy a větší klid.

„Kromě toho, táta spojí síly s Aidenovým otcem, takže nepotřebuje další spojence.“

„Samozřejmě, že potřebuje. Probral se po devíti letech z kómatu a celou tu dobu byl odříznutý od světa. Potřebuje všechny spojení, které může získat. Aidenův otec, tenhle Jonathan King, není spolehlivý člověk. Fakt si myslíš, že bude s tátou jednat slušně, když k němu deset let choval zášť? Jonathan dává tátovi za vinu smrt svojí manželky a to ho hned tak nepřejde.“

Elsa mě pustí a znovu se kousne do rtu. Tentokrát jsem si téměř jistá, že je to proto, že nad něčím rozjímá.

„Máš pravdu,“ povzdechne si. „Ale jsem přesvědčená, že si táta s Jonathanem ty problémy časem vyřeší. Nemusíš se kvůli tomu obětovat.“

Svraštím čelo. „Obětovat?“

„No, už přece... však víš, máš někoho vyhlédnutého. Provdat se za jiného by byla oběť.“

„Oběť se přináší bohům a rozumí se tím zabít zvířete nebo osoby. V přeneseném významu to znamená zřít se kvůli jiným okolnostem něčeho drahocenného. Já nedělám ani jedno z toho.“ Dovolím si pousmát se. „Když už, tak tím něco cenného získám.“

Povzdechne si, což znamená, že nechápe moji logiku. Asi je to jedno. Je pravda, že Elsa některým mým myšlenkám rozumí, ale nemůže je takhle rychle pobrat všechny.

Navíc, nikdo mě doopravdy nezná – nebo přinejmenším ne tak dobře, jak si myslí.

Ostatní nevidí ten stín, který mám neustále na rameni, ani slzy uvězněné v prázdnotě.

Vím o nich pouze já.

„Co si o tom myslí Knox?“ zeptá se.

„Ten –“ moje slova zastaví silná paže, která se mi ovine kolem ramen. Přijde to tak nečekaně, že ztuhnu a zvednu loket.

Zmocní se mě temný stín a já na sobě ucítím jeho prsty, pach i jeho zatracené –

„Zaslechl jsem svoje jméno?“ Nepříjemně veselý hlas utne klasický začarovaný kruh mých myšlenek.

Brácha. Knox. Je to jen Knox.

Normálně mi nevadí, když na mě někdo sahá, tedy pokud o tom předem vím, jako když mi před chvilkou Elsa sevřela rameno. Všimla jsem si její ruky dřív, než jsem ucítila její dotek, takže to bylo v pohodě, ale při nečekaném útoku pokaždé zkamením.

„Promiň,“ zašeptá Knox a uvolní sevření.

Zrovna on by měl chápat, jaký je to pocit. Být v temnotě, cítit, ale nevidět – tohle celé.

Škubnu ramenem a tvářím se, že vůbec nemám blízko k zachvatu. Brácha schová omluvu za úsměv, přičemž se postaví mezi mě a Elsu a vezme nás každou za jedno rameno.

S Knoxem jsme sice dvouvaječná dvojčata, ale moc jako sourozenci nevypadáme. Zatímco já mám černé vlasy, ty jeho jsou kaštanové. Knox má všechny rysy modelů – nebo gigolů. V podstatě v tom nevidím rozdíl. Je to opravdu problém – nesuďte mě. Nemyslím si, že je v pohodě přirovnávat vlastního brácha k gigolovi, jenže on jím v jistých ohledech je. Jednak je šarmantní a má bezstarostnou povahu, kterou využívá, aby dosáhl svého.

A taky strašně moc mluví, jako sakra *hodně*. Až mi z něj třeští hlava.

„Takže co je se mnou?“ šťouchne do nás obou. „Jde o nějaké spiknutí ve stylu *Hry o trůny*? Zkouknul jsem všechny řady – takže to poznám.“

Elsa se zasměje. „Jen jsem se Teal ptala, co si myslíš o jejím rozhodnutí.“

Knox vytáhne sáček brambůrků, hodí si dva do pusy a pak nám nabídne zbytek. Obě odmítneme – Elsa proto, že je zakázané jíst potraviny mimo školní jídelnu a ona hodně dodržuje pravidla, a já proto, že nejím nezdravou stravu. Svůj jed jsem si už vybrala a je jím hořká čokoláda.

„Aspoň mi víc zbyde,“ zašklebí se brácha a zhltně jich plnou hrst.

Šťouchnu do něj, aby mi dopřál trochu osobního prostoru. Křupe mi přímo do ucha a to, jak stojí blízko, jen zesiluje intenzitu toho zvuku, což je další způsob, jak mi dostat do hlavy ty stresující podněty.

Knox mě pustí a drží se už pouze Elsy.

„Tak co si o tom myslíš?“ dotírá sestra.

„Já?“ hraje Knox nevinného. „Je mi to fuk.“

Lháři.

„Vážně?“ popadne ho Elsa za předloktí.

„Jsem její brácha, ne táta. Může si dělat, co chce. Víš, jak mě vyděsilo, když prohlásila, že mi musí něco říct? Myslel jsem, že

se mi chce svěřit, že je těhotná a chystá smuteční párty za moje ztracené mládí,“ ukáže na mě pytlíkem chipsů. „Prominul bych jí všechno, kromě toho, aby ze mě v tomhle věku udělala strejdu.“

„Všechno?“ ušklíbnu se.

Jeho úsměv na chvíli povadne. „Jsi jako osina v zadku, T.“

„Komplimenty hnedka po ránu?“ zalapám na oko po dechu. „Čím jsem si to zasloužila?“

„Asi tím, že jsi mi šlohla vajíčko.“

„Vajíčko?“ otáže se Elsa.

„Ellie, víš, jak vznikají dvojčata, ne? To jsem si takhle jednou plaval v mámině děloze a bojoval se všemi těmi sráči, kteří se chtěli dostat do vajíčka. Mimochodem, vyhrál jsem. No, a tak si tam v tom vajíčku spokojeně hovím, když vtom tam proklouzne Teal a rozhodne se tam sedět taky.“

Elsa vyprskne smíchy a já na něj prostě upřu svůj typický prázdný výraz.

„Čemu se směješ?“ stiskne jí rameno Knox. „Takhle opravdu vznikají dvojčata.“

„Jednovaječná,“ opraví ho ona.

„Co?“

„Takhle vznikají jednovaječná dvojčata. Ty a Teal jste dvouvaječná. Neukradla ti vajíčko – od začátku tam byla dvě.“

„Jak to můžeš vědět?“ zadívá se na ni s přimhouřenýma očima. „Byla jsi tam?“

„Bože, ne.“

„Pak se budeme držet mojí verze příběhu.“

Je tak natvrdlý. A já neumím popsát, jak moc si ho za to vážím. Nebýt jeho, nikdy bych se nedostala takhle daleko.

Je tady pro mě, když mě pohltní temnota a já před ní nemám kam utéct, a beze slov mi říká, že máme jeden druhého.

Vždycky tomu takhle bylo, už od početí v matčině lůně.

Byli jsme tady jeden pro druhého, i když se z nás ta děvka snažila udělat totéž, čím byla ona sama.

I když jsme málem vykrváceli na tom opuštěném a temném místě a mysleli jsme si, že umřeme.

Vytáhnu telefon a chci se vrátit ke čtení článku o Napoleonovi. Války jsou v určitém ohledu zajímavé – ne kvůli hromadnému ničení nebo těm obětem, ale kvůli způsobům, jakými začaly.

A způsobům, jakými skončily.

V mezích mezi nimi je pouze chaos, avšak ani ten nepřichází náhodně.

Já se teď nacházím v počáteční etapě, kdy i nejmenší čin může rozpoutat krvavou bitvu. První z mnoha.

Zrovna když se chystám ztratit ve slovech a nezřízenosti lidské mysli, upoutá moji pozornost přítomnost dalšího člověka.

Míří k nám s paží kolem Aidenových ramen. Druhý jmenovaný – Elsin přítel – je vysoký, záhadný a přitažlivý typ, který hraje svou roli zamračeným výrazem, jenž říká: *Zkus se ke mně přiblížit a já ti vyvraždím celý rodokmen*. Proto ho ostatní studenti obdivují jen z velké dálky a neodvažují se mu překážet v cestě. Pro Aideny existuje mezi ženami – nebo vlastně v celé populaci – pouze jediná osoba, a tou je moje nevlastní sestra.

Aiden King je jedním ze skupiny známé jako čtyři jezdci školního fotbalového týmu – jde o nějakou kravinu ohledně újm, kterou působí soupeřově obraně. Aiden je Dobyvateľ, a jak si žádá jeho přezdívka, dobyl Elsu.

Ignoruje všechny kolem a pozornost upíná výhradně k naší sestře, jako by snad dokázal překonat jakoukoli vzdálenost a kdykoli se zázračně objevit vedle ní.

Kluk po jeho boku dělá přesný opak ignorace okolí.

Na jednu holku mrkne, s druhou si plácne a s úsměvem tak širokým, že si při něm málem roztrhne pusy, řekne náhodně

prvače, ať mu zavolá. Všechny mu to žerou a téměř před ním zakopávají o vlastní nohy.

Ronan Astor.

Hraběcí syn s komplexem prince na bílém koni.

Přezdívaný Smrt pro své zařazení v týmu.

Akorát neví, že smrt není titul. Smrt je začátkem každé války a já už započala tu svoji.

Ukradla jsem mu vůli, budoucnost, a brzo bude následovat život.

Mám tajemství. Jsem zlodějka.

A Ronan Astor je můj další cíl.

A taky můj budoucí manžel.

Kapitola 2

TEAL

KRÁSA JE SUBJEKTIVNÍ.

Jednou jsem si to někde přečetla a od té doby mám podivný pocit, že mě to oslovilo.

Krása je pro mě zvláštní pojem. Černá barva je krásná a hořkou čokoládu s ořechy lze taky za takovou považovat.

Jenže kromě toho, co je to vlastně lidská krása? Gigolové – pardon, mám na mysli kluky se vzhledem modela, jako je Knox – jsou považováni za krasavce. A Elsin přítel Aiden je taky pohledný.

Existuje ještě odlišný druh krásy, který je temnější, trochu zlověstný a ukrývá se spíš uvnitř, než aby se dral na povrch.

Myslím, že to je pro mě krása. Nejde mi o fyzickou stránku, ale spíš o to, co dotyčný schovává za svým zevnějškem. Můžete to cítit z někoho, kdo není podle společenských měřítek krásný, ale jeho charisma k vám jakýmkoliv způsobem promluví. Neuvidíte to očima, ten člověk to má v sobě.

Ronan ale vůbec není krásný.

Je to ten povrchní typ, jako jsou gigolové. Kdyby byl žena, označili by ho za couru, ale v jeho případě se tomu říká playboy.

Navenek má pěkně tvarovaný obličej, který je skutečně symetrický. Má ho stejný po obou stranách svého pyšného rovného nosu. Od očí přes tváře až k ostře řezané čelisti, a dokonce i uším.

Takhle souměrnou tvář jsem v životě neviděla. Někteří lidé jako například herci disponují čímsi, co připomíná souměrnost, ale nikdy ne naprosto dokonalou.

On ano.

Jeho obličej je symetrický, jako by ho vytesal sám řecký bůh. Lidské oči bývají většinou lehce asymetrické – jeho ne. Dokonce i ve venkovním světle se mu obě lesknou stejně sytě hnědou barvou.

Hádám, že na tom má podíl jeho hnusná aristokratická krev a odkaz, k němuž se hlásí, protože je kdoví kterým pokolením světové šlechty.

Jeho půvab absolutně nedává smysl, a to ze dvou důvodů. Za A, je si ho až příliš dobře vědom, což je trapné. Za B, a to je nejdůležitější, za tím vzhledem nesídlí žádná hloubka.

V Knoxově případě je to aspoň o tom, že využívá svojí bezstarostné a přizpůsobivé nátury jako obranného mechanismu, aby dostal, co chce. Víím moc dobře, co Ronan schovává za vším tím smíchem a úsměvy.

Sleduju ho už několik týdnů a za celou dobu neukázal jinou stránku svojí nezdravě veselé osobnosti. Pořád se jen usmívá, směje, zubí, pořádá párty, šuká, šuká a ještě víc šuká.

Je to... nuda.

A ano, sledovala jsem ho. Koneckonců, je součástí mého plánu.

Akorát to ještě neví.

Brzo to však zjistí. Hodně brzo.

„Dej tu ruku pryč, Van Dorene.“ Aiden se před námi zastaví. Usmívá se, ale není v tom nic hřejivého.

Tohle.

Ta hloubka.

Lidská mizérie.

Ta ho dělá krásným, ne jako muže, ale jako člověka, který vyčnívá z davu normálních lidí.

Aiden je všechno, jen ne normální. Je plný temnoty a tu trošku světla, co v sobě má, ukazuje jen Else.

„No tak, Kingu,“ zazubí se brácha. „Je to moje ségra.“

„Nejste pokrevní příbuzní. Vlastně...“ odmlčí se. „I kdybyste byli, stejně bych ti řekl, ať dáš tu pazouru pryč.“

Elsa se kouše do rtu a zadržuje smích, zatímco Aiden jí škubne za zápěstí a přitáhne si ji k sobě. Sklopím hlavu, když se k němu sestra přitulí a ovine mu ruku kolem pasu, přičemž on ji obejmě v oblasti kříže.

Jako kdyby spolu nemohli trávit dost času nebo se vzájemně dostatečně dlouze dotýkat.

Proč to dělají?

Lidský dotek je přeceňovaný. Vyzkoušela jsem to a opravdu na něm nesejde. Přinejmenším ne tak, jak bych chtěla.

Knox se s Aidenem pustí do jakéhosi sporu, který ani nestojí za zmínku. Je to, jako kdyby se bavili někde v mezihvězdném prostoru – nemám ponětí, jestli je úmyslně vytěsňuju, anebo pro mě samovolně přestávají existovat.

Sotva mi pozornost sklouzne zpátky k telefonu, zachytím koutkem oka tvrdý pohled. Když zvednu hlavu, můj zrak se střetne s těma děsně symetrickýma očima a přivítá mě naprosto dokonalý a uhlazený úsměv, hodný syna hraběte.

Přisahala bych, že na mě teď kdosi nevraživě zíral, ale jediný člověk v dohledu je on.

Někdo s jeho pověstí a povrchností nemůže ani vědět, jak se zírá. Ronan se akorát baví a směje, takže negativitu považuje za něco pod svoji úroveň. Nikdy jsem ho neviděla rozzlobeného ani nespokojeného. Dokonce i když odvezli Elsu na pohotovost a on tam za ní přišel, byl samý smích a vtip a pokoušel se ji rozveselit.

„*Bonjour, ma belle,*“ pronese ke mně tichým přívětivým tónem a já mám pocit, že se mnou i trochu flirtuje, ale nejsem si úplně jistá.

Ma belle.

Moje krásko.

Nevím, proč mi takhle říká, když si o mně v životě nepomyslel, že jsem hezká. Tuhle jsem ho slyšela, jak se baví s Kimberly – Elsinou nejlepší kamarádkou –, a když mu řekla, že jsem pěkná, odpověděl: „Jsou pěkné holky a jsou děsivé holky, a ona spadá do té druhé kategorie, oukej?“

To bylo poprvé, co se o mně takhle někdo vyjádřil. Děsivá? Bezesporu. Vnímala jsem to i během těch občasných kontaktů s lidmi, ale nikdo to přede mnou nevyslovil, nebo to možná jen do té doby neřekli tak nahlas, abych to mohla slyšet. Lidé si o mně většinou myslí, že jsem divná, nenormální, ... šílená.

Zajímalo by mě, jak to vnímá teď, když se musí oženit s magorem, ale nemám náladu ani chuť se tím zabývat.

Zvědavost může být přínosná, ale její důsledky jsou většinou katastrofální a v mém životě pro ně není místo.

Zaměřím se znovu na telefon a odvrátím se.

Všichni jsou natolik zaneprázdnění kecáním a pomluvami, že pochybuju, že si někdo z nich všimne, že jsem pryč.

Knox do mě šťouchne a na rtech mu zahraje šibalský úsměv. Dobře, brácha si asi všimne.

Ignoruju ho a kráčím chodbou. Do třídy budu muset jít delší cestou.

Je mi to jedno, hlavně že se dostanu pryč z toho jejich kroužku.

Nedostatečná výřečnost může být nevýhoda, zvláště když jste obklopení lidmi, kteří nezavrou zobák. Občas na mě mají Elsinu a Aidenovi kámoši připomínky, ale já to obvykle zaregistruju až příliš pozdě. Nesnáším to.

Nemůžu za to, že nejsem tak vtipná, jako si připadají oni.

Míjím studenty s rozostřenými obličejí a s přimhouřenýma očima se snažím na jednoho z nich zaostřit, abych mu dala podobu. Jak to může být těžké? Pár očí, nos a pusa. Takhle snadné to je.

Jenže není. Musím se hodně soustředit, abych si pro lidi vytvořila tvář – jakousi formu důvěrného vztahu, který však ke studentům RESu nemám. U toho, na nějž jsem se teď soustředila, se stěží zformovaly oči. Jsou nevýrazné, a jak okolo mě dotýčný rychle projde, zboří mi veškerou snahu.

Zavrtím hlavou a znovu upnu pozornost k telefonu.

Možná, že jednou, až bude po válce, stanu mezi lidmi a poznám každý obličej a každého člověka. Budu normální.

Ačkoliv, co je to normální? Nikdy jsem nežila normální život ani nemám normální zkušenosti, takže proč po tom tolik toužím?

Koneckonců jsem člověk, jak tvrdí i moje terapeutka. Můžu to popírat, jak chci, ale i když si to neuvědomuju, pořád se vracím k tomu, co je považované za normální.

Debilní tělo.

„Na slovíčko, *ma belle*,“ zašeptá mi do ucha tichý hlas kohosi za mými zády.

Leknu se, roztřesou se mi ruce a skoro upustím mobil na zem.

V hrudníku mi zaškube, jako by se mi v orgánech přehrabovaly neviditelné ruce.

Trvá mi příliš dlouho, než opět ovládnou svůj dech.

Nechci na Ronana reagovat, a tak pokračuju v chůzi, jako by dneska nebyl už druhý, kvůli komu to se mnou zacloumalo. Nejdřív Knox a teď on.

Přesně z tohoto důvodu jsem většinou mnohem všímavější vůči okolí. Jenže dnes jsem strávila celou noc hledáním a sledováním videí svého protivníka, abych si mohla být jistá, že ho znám líp, než se zná on sám.

Řekla bych, že nedostatek spánku nejspíš vede i k nedostatku pozornosti.

„Slyšela jsi mě?“ pronese s úsměvem ve tváři, zatímco se mnou srovná chůzi.

„Ano, a moje mlčení byla odpověď, stejně jako to, že jsem odešla, abych nemusela být v tvé bezprostřední blízkosti.“

„Celé jsi to špatně pochopila, ale jsem velkorysý, takže tě vyvedu z omylu. Mlčení znamená souhlas.“

„Pro mě je to výraz odmítnutí.“ Kráčím rychleji než obvykle, ale je to zbytečné. Ronan je mnohem vyšší než já a vzdálenost pro jeho nohy nehraje žádnou roli, takže se mnou bez větší námahy udrží krok.

„To je roztomilé.“ Usmívá se, ale podle mě nevěří tomu, co řekl – myslím tomu, jak je to roztomilé.

Ne, to určitě nemůže.

Je tak průhledný, jak jen to jde. Dokonce i já se svým zvláštním vztahem k emocím ho dokážu prokouknout. Sledovala jsem ho celé týdny, než jsem se odhodlala k tomuhle kroku. Rozhodně už nemůže nic schovávat.

„Dovolíš?“ zastavím se a pokynu mu, ať jde první. S Ronanem do sebe často ryjeme. A co? Jsem alergická na jeho přehnanou pozitivitu a nedokážu si to nechat pro sebe. Pokaždé mi to oplatí a vzápětí toho oba necháme.

Ale jenom když je poblíž někdo další. Nikdy s Ronanem netrávím čas o samotě a má to svůj důvod. Neustále je obklopený lidmi. Stačí mi to vidět zpovzdálí a mám pocit, že se dusím.

„Vlastně ne.“ Znovu se usměje a mrkne, ale ne na mě, nýbrž na holku, která nás mívá. „Večírek u mě, Nicky!“

Ta několikrát přikývne jako děcko natěšené na Štědrý večer a pak se začervená, když na ni Astor znovu mrkne.

Obejdu ho a kráčím si dál po svých. Ostatně, nechci mu bránit v jeho děvkařských zálibách.

Namířím si to rovnou do knihovny, abych vrátila knížku *Vojenská historie a atlas napoleonských válek*. Za včerejšek jsem ji celou přečetla, takže si klidně můžu vypůjčit další.

Stojím u regálu, když vtom mě zezadu popadne za paži silná ruka. Třetí a poslední překročení mých hranic.

Srdce se mi skoro zastaví, jak zaječím. Tak hlasitě, až mi zapraská v uších. Až na to, že ze sebe nevydám ani hlásku.

Rukou mi pevně zacpe pusu, aby zmařil jakýkoli protest, o nějž bych se pokusila.

Vzhlednu k jeho symetrickým očím. Není v nich žádný smích, pomrkávání ani nic důvěrně známého. Jsou jaksi bezvýrazné a taky... prázdné.

Skoro jako bych se dívala na úplně jiného člověka.

Ta změna se ve vteřině vytratí, když se mu po tváři rozlije úsměv a s ním je zpátky i jeho povrchní verze.

Stalo se to vůbec? Třeba ta proměna byla jen hříčkou mojí fantazie a vyvolalo ji to, co jsem právě zažila.

Ještě teď mi zvoní v uších, takže asi nebudu daleko od pravdy.

A přesto se mi hrudník zvedá a klesá tak prudce, jako by mi v srdci vypukla válka a chystala se mě zcela zachvátit.

Ronan svěsí ruku, jako by s ní vůbec nezadusil můj výkřik ani mi nepřivodil další záchvat.

„Co si sakra myslíš, že děláš?“ vyjedu na něj.

„Pst,“ dá si ukazováček před ústa a pokyne směrem ke knihovnici, paní Abbotové. „Jsme v knihovně.“

„A proč jsi tu ty?“ zašeptám.

„Už jsem ti to řekl.“ Vráti mi můj osobní prostor, jako by ho nikdy nenarušil. „Chci s tebou mluvit.“

„A já řekla, že nechci,“ otočím se na podpatku a lapám po dechu ve snaze přemoci stín, který mám na rameni, a zabránit mu, aby se na mě vrhl.

Musím odsud, do háje, vypadnout a vzít si prášek na uklidnění. Jinak se budu celý den trást.

Takový dopad na mě moje záchvaty mají.

Před obličej mi vystřelí ruka a já se stáhnou zpátky. Otřesu se, když Ronan sevře polici a zatarasí mi cestu.

K čertu s ním.

Už cítím tu klasickou dušnost a brnění prstů u nohou. Jestli v tomhle bude pokračovat, pak mi opravdu nezbude žádná možnost, jak zastavit cokoli z toho, k čemu se pozvolna schyluje.

Ať už to máme konečně za sebou.

„Dobře,“ vydechnu a naše pohledy se střetnou. „Co chceš?“

„Jsem rád, že jsi změnila názor,“ nakloní s úsměvem hlavu.

Změnila názor? Spíš jsem k tomu byla přinucena.

Sráč. Pořád nedokážu říct, jestli to udělal schválně, nebo měl štěstí. Prosím, ať je to to druhé, protože jestli je to ta první možnost, pak mám problém.

Nejlepší krok při vytváření plánů je držet se jich. Je to jako domino, jakmile spadne jedno, záhy budou následovat další.

Do prvního kamene můžu strčit pouze já. Nikdo jiný to za mě neudělá.

Poklepávám si nohou o podlahu a kvůli přísným pravidlům knihovny zaseptám: „Já čekám, jestli sis toho náhodou nevšiml.“

„Ach, všiml. To ale neznamená, že mě to trápí. Běží tu o mě, ne o tebe, *ma belle*, pamatuješ?“

Arogantní čurák.

„Jestli to má nějakou pointu, měl by ses k ní už dostat,“ předstírám, že koukám na hodinky. Jsou na nich sice číslice, ale z nějakého důvodu nedokážu přečíst čas. Do prdele. Je to horší než kterýkoli z mých nedávných záchvatů.

„Jde o tohle, *ma belle*. Otec mi oznámil, že mi našel snoubenku. Ze začátku mi to nevadilo, protože jí byla Elsa, ale evidentně došlo k nějaké interní záležitosti s výměnou sester, jako bychom snad žili ve středověku. Chápu, že patřím k aristokratům ze staré školy, ale takovéhle chování je nestoudné – představ si ta slova v tónu,

kterým mluví královna. Každopádně pointa je, že nechci snoubenku. Nedávno mi bylo osmnáct a mám geniální plán, který spočívá v tom, že po následujících patnáct let zůstanu svobodný a budu klátit exotické krásy po celém světě. Není to mnou, je to tebou. A teď mi udělej laskavost a táhni do prdele, oukej?“ zakření se.

„Proč bych to měla dělat?“ Ani se nezarazím.

„Co?“

„Proč bych ti měla prokazovat jakoukoli laskavost? Pokud si vzpomínám, nic ti nedlužím.“

Zasměje se a v tichu knihovny to zní tlumeně a rozvážně. „Tak tohle bys chtěla? Něco mi dlužit?“

„To sem nepatří. Myslím tím, že nemám žádnou povinnost pro tebe něco dělat. Ani teď, ani nikdy jindy.“

„*Ma belle, ma belle...*“ Stále se usmívá a uvažuje. „Přezdívám ti *ma belle*, ale tobě naprosto uniká podstata věci.“

Jeho slova mě zarazí. Co to znamená? Odolám nutkání zeptat se ho na to přímo a dělá mi problém nejednat bezprostředně. Jako bych se těmi slovy měla zadusit, když je nevyslovím nahlas. Pokud mě chtěl zdeptat, bude zklamaný, protože se ode mě nedočká žádné reakce.

Natáhne ruku k mým rtům a jeho dotek je jemný jako peříčko. Ve chvíli, kdy se pokusím osvobodit, mi přimáčkne prsty na citlivou kůži a rozmaže mi fialovou rtěnku po tváři, přičemž mi i pohne čelistí. „Asi tě minula i ta velká zpráva o make-upu. Líčení tě má udělat hezčí, ne hnusnější.“

Jeho surový dotek mě zaskočí, takže stěží vnímám jeho tichá slova. V jeho jednání je tolik protikladů – začal něžně, ale skončil surově; mluvil ke mně vlídně, a přesto s nádechem krutosti.

Trhnu hlavou dozadu, abych se dostala z jeho bezprostřední blízkosti. Rty se mu roztáhnou v úšklebku, který záhy skryje pod obvyklým pohodovým úsměvem.

Co to, do píči, bylo?

„Takže, věc se má takhle. Chci, aby sis u zítřejší večere hezky sedla jako hodná holčička a všem oznámila, že s tím zasnoubením nesouhlasíš, a já ti za to pak dám novou sadu těch fialových sraček. Platí? Těší mě, že spolu můžeme spolupracovat.“

„Když si mě tak strašně nechceš vzít, proč se neozveš sám?“ Já vím proč, ale je fér lézt mu na nervy, když mi přivodil nejen záchvat úzkosti, ale taky ve mně vyvolal zlou předtuchu toho, že je schopný zbořit můj hrad z dominových kostek.

Ronan Astor je výhradní dědic hraběte a nemůže nevyhovět přání svého otce. Pro svůj symetrický obličej a hravou povahu je dokonalou loutkou, za jejíž provázky tahá někdo jiný.

Vždycky se počítalo s tím, že ho čeká domluvený sňatek, a on nemá žádnou možnost odmítnout. Říct ne by znamenalo zostudit jméno Edrica Astora, a to je něco, co ten muž nikdy nepřipustí.

Místo očekávaného hněvu nebo aspoň rozčilení se mu ještě víc rozšíří úsměv.

„Proč bych se měl ozývat, když za mě tu špinavou práci uděláš ty, *ma belle*?“

Udělám víc než jen tvoji špinavou práci.

Neovyslovím to, ale oplatím mu úsměv napodobující ten jeho, i když pochybuju, že z toho vyšlo něco jiného než škleb, protože tyhle věci nedokážu předstírat. „A pokud řeknu ne, vaše lordstvo?“

„Dám ti jednu radu, už jen proto, že jsi ségra Elsy a Knoxe.“

Bez varování mě popadne za zátylek. Dlaní mi přikryje celé to drobné místo a rozechvěje moji pokožku vzadu kolem krku.

Do nosu mi pronikne vůně čehosi kořeněného. Ronan se ke mně nahne a zašeptá mi přímo na ušním lalůčku: „Utíkej, *ma belle*.“

Kapitola 3

RONAN

BÝT MNOU JE SNADNÉ.

Pro dosažení úspěchu existuje několik receptů.

První – pořád se usmívat.

To je celé. Nic dalšího dělat nemusíte. Jistý filozof řekl, že pokud budete čelit zlomyslnostem druhých lidí s úsměvem, připravíte je o zuřivost, vyhraje hárku, a dokonce je tím i ponížíte.

Ač mám dojem, že tím myslel: *Snažte se být dobří lidé, děti.* Tuhle část jsem na svojí filozofické cestě, jež v podstatě spočívá v poslouchání Coleových pitomých keců o knížce, kterou právě četl, jaksi přehlédl.

Proč marnit život čtením knih, když je můžete žít? Když je můžete nasávat do plic a vydechovat zpět do reality?

Zatímco se chytrolíni jako Cole topí v knížkách, já dávám inspiraci i materiál k psaní jejich autorům. Můj život je ta nejlepší forma vypravěčství, která kdy byla.

Ještě mi neděkujte.

Se zívnutím se vyhrabu z postele do robotického vzpřímeného postoje. První zvláštnost, kterou zaznamenám, je absence masíčka. Totiž holek. To víte, normálně přese mě leží končetiny tak dvou, tří či čtyř – nekladu si žádné meze.

Dneska ale nemám v posteli žádnou.

Přece jsem nevyhulil tolik trávy, aby se mi celá ta noční zábava jen zdála, ne? Jestli jo, tak kurva potřebuju víc toho matroše, co mi prodal ten týpek z Liverpoolu.

Dovrávorám do koupelny a dám si rychlou sprchu. Dostatečně mě to neprobudí, takže si stoupnu k umyvadlu a špláchnu si vodu na obličej. Zvednu hlavu a v zrcadle mě uvítá můj výraz.

Říká se, že to, jaký ze sebe máte pocit, poznáte podle svojí reakce na vlastní odraz. Pokud se mračíte, nejste šťastní. Pakliže se šklebíte, máte problém se sebevědomím.

Mně se na tváři automaticky objeví úsměv. Zasraní lháři. Existují i další typy lidí, jako jsem já. *Zkuste pro mě najít kategorii, zmrdi.*

Vyčistím si zuby a vzdám po ránu hold Ronovi Astorovi Druhému. Ano, takhle se jmenuje moje péro a ano, pokaždé mu dopřeju jeho ranní rutinu. Většinou ho do nového dne uvedou svolná dívčí ústa, ale dneska se musel vrátit k románku s mojí rukou.

Ale teď vážně. Byla včerejší noc skutečná, nebo potřebuju víc trávy?

Vrátím se k sobě do pokoje a najdu Larse, jak mi na ustlané posteli rovná vyžehlenou uniformu. Na mou duši, pohybuje se nadzvukovou rychlostí. Kdy sakra stihl ustlat postel?

Pokoj se celý leskne a třpytí a smrdí nějakou levandulovou kokotinou. K dokonalému historickému dramatu tady chybí už jenom jednorožci.

„Dobré ráno, Larsi.“ Zamířím k šatníku. „Dneska nás čeká večeře. Takže žádná uniforma.“

„Chtěl jste, abych vám připomínal, že máte nosit uniformu, ať jeho lordstvo a její jasnost nepojmou podezření, že jste byl za školou.“ Mluví profesionálním tónem jako z BBC. Hodně kouká na seriál *Panství Downton* a bere to všechno moc vážně. Podezírám ho, že má někde zastrčený černý notýsek s poznámkami.

Larsovi táhne na padesát a je vysoké a štíhlé postavy. Na sobě má černý komornický smoking s motýlkem a bílé rukavičky. Protože je vrchní komorník, tak nutí ostatní, aby se oblékali jako on, a to s nacistickou důsledností.

Ač se pohled jeho modrých očí jeví jako zdvořilý, donekonečna vás jím bude odsuzovat, pokud nezvednete malíček při pití čaje, který vám donesl.

Lusknu prsty jeho směrem. „Děkuju, že mi připomínáš moje geniální nápady, Larsi.“

„Kdykoli, pane.“

„Otec s matkou tady nejsou, takže pusť oslovení *pane* z hlavy.“

„Ano, mladý lorde.“

„To není vtipné, Larsi.“

Jeho výraz zůstane stoický – tedy spíš povýšenecký, což je u něj normální. Nikdy nevíte, zda vás soudí, nebo jen popichuje jako před chvílí.

Natáhnu si kalhoty a pak se mi začnou vracet vzpomínky. Do prdele.

Máma s tátou se dneska vracejí. Proto zmizely holky a...

Párty.

„Je všechno, jak má být?“ zeptám se Larse a úkosem ho sleduju.

„Stejně jako tenhle pokoj.“

„Perfektní. Jsi nejlepší, Larsi.“ Nejen proto, že mě kryje, ale taky proto, že to dělá skvěle.

Nechce, aby ze mě byli rodiče zklamaní, takže sotva jsem si našel zálibu v pořádání párty, domluvili jsme se spolu, co a jak.

„Já vím, že jsem,“ odvěti nevzrušeně.

„Beru to zpátky.“

„Při vši úctě, kompliment nemůžete vzít zpět.“

„Sleduj. Takhle. Vzal jsem to zpátky.“

V rekordním čase si zapnu knoflíky u košile a pak u saka. Mít zpoždění je jaksi moje parketa. Občas se dooblékám ještě v autě.

„Když dovolíte.“ Lars ke mně přistoupí a několika profesionálními pohyby mi uhladí sako. „A teď, prosím, udělejte něco se svými vlasy.“

„Chceš říct, že jsem rozcuchaný?“

„To jsou vaše slova, nikoli moje, pane.“ Jeho tón se nezmění.

„Táhni do háje, Larsi, oukej? Kdybys věděl, co moje vlasy včera zažily, mluvil bys jinak.“

„Hádám, že jste si je umyl?“

„Jsem zvědavý, Larsi. Jsi ještě panic? Protože jestli ano, můžu pro tebe uspořádat orgie.“

Jeho výraz zůstane stejný. „Nedokážete si naplánovat ani vlastní den.“

„Plánování dne nepatří k mým specialitám. Orgie ano.“

„To na mě má udělat dojem?“

„No to by, kurva, mělo.“

„Nechám si to ujít.“

„Larsi!“

„Ano, mladý pane?“

„V tom, co dělám, jsem nejlepší.“

„Budu vám to věřit.“

Lars zamíří pryč. Následuju ho a vyjmenovávám mu svoje přednosti, abych ho přiměl k souhlasu. Děláme to takhle už od dětství. Přece jenom s ním trávím víc času než s rodiči. Je to super i proto, že Lars je ten nejúžasnější plánovač párty v celém Londýně.

Opustíme pokoj a vydáme se po mramorových schodech. Naše sídlo – ne, rodinné sídlo Astorových – tady stojí celá staletí, už od časů Jindřicha V.

Vstupní hala se rozděluje do dvou širokých schodišť. Ze zdí na mě shlížejí portréty mých zesnulých předků se snobsky povýšenými výrazy. Všichni máme jeden společný rys, a to nos, který je i tátovou chloubou a podle kterého bez problémů poznal, že jsem jeho syn. Jeho slova, ne moje.

Na ty podobizny se taky usmívám. No a co? To, že jsou mrtví, neznamená, že si nezaslouží trochu lásky.

Přesně jak řekl Lars, všechno je na svém místě. Po jídelně pobíhá kuchyňský personál, který nosí nádobí a další věci. Celý dům je provoněný jasmínem, matkou, jejím jarním duchem a všemi těmihle kravinami. Je to jediná vůně, jež mi tolik nevadí. Mimo trávy.

John běží ke vchodu a lapá po dechu. Je to Larsův asistent a ano, Lars je upjatý a potřebuje asistenty a kalendáře a řád.

„Jeho lordstvo je zde,“ vykřikne John jako v divadelní hře.

A stejně jako při představení se scéna mění za zvuku šoupání nohou a pak už všichni stojí v řadě jako vojáci nebo tak něco.

Nasadím úsměv a vtom se otevřou dvoukřídlé dveře a dovnitř vejde otec v celé své lordské majestátnosti.

No dobře, kecám – žádná majestátnost v tom není, akorát ten titul. Ale jo, majestátnost asi provází šlechtický titul.

Měl pravdu, když řekl, že jsem jeho syn; je to vidět. Jsme zhruba stejně vysocí, ale já jsem o trochu štíhlejší. Jeho obličej během let získal vražedně ostré rysy a propůjčuje mu mužnost postaršího pána, tolik nepodobnou chlapeckosti, která je pořád ještě vepsána v tom mém.

Máme stejné oči a Astorský nos, jak to nazývá otec. Jsem replika, věrná kopie.

Budoucnost čarodějnického covenu. Pardon, totiž rodu.

Drobná žena s křehkou ručkou zavěšenou za otcovo rámě působí maličká v porovnání s jeho existencí z jiného světa, ale její úsměv je všechno, jen ne nicotný. Naslouchá něčemu, co jí otec vykládá, a v její tváři se zračí soucit, náklonnost... a láska.

Do hajzlu s tím, jak moc toho tyрана miluje. Co všechno musela podstoupit jen proto, aby s ním mohla žít. Neopustila pouze svoji zemi, ale i rodinu, aby mohla být po jeho boku.

Obličej lorda Astora zůstane během rozhovoru s ní netečný, bez výrazu, bez úsměvu, prostě prázdný. Shodli jsme se, že táta je jako robot. Tím „my“ myslím sebe a Larse.

No dobře, Lars akorát poslouchal a tvářil se kriticky, zatímco já jsem ho o téhle skutečnosti informoval.

Personál se při příchodu rodičů pokloní. Je to už... Kolik? Pár měsíců od chvíle, co mě naposledy poctili svojí přítomností?

Poslední dobou se často stává, že se oba vytratí, aby odjeli někam na konferenci, nebo líp řečeno, otec odtáhne matku na druhý konec světa, třeba do Indie nebo posrané Austrálie.

Dělali to, už když jsem byl malý, ale myslel jsem si, že je to přešlo někdy v době, kdy jsem chodil na první stupeň základní školy. Ale ne, zase se k tomu vrací jako smažky, které hledají, čím by se sjely.

Ne že bych si stěžoval. Koneckonců, každý večer si můžu v sídle uspořádat párty, jakou chci. Všichni jsme spokojení.

Sotva na mně matka spočine pohledem, rozzáří se jí oči a její výraz roztaje. Připadá mi až příliš slabá a pohublá. Nebo je to jen její bledou pletí? Pustí se otce a rozběhne se ke mně, aniž by dbala na dlouhé šaty.

„*Mon chou!*“

Když klopýtne, táta i já se po ní natáhneme, ale ona v poslední chvíli vyrovná stabilitu a sevře mě v pevném objetí. Musím se k ní sklonit, aby mi mohla položit tvář na rameno. Voní po jasmínu a vřelosti.

Po bezpečí.

„Tolik jsi mi chyběl.“ Mluví s lehkým francouzským přízvukem, kterého se nezbavila ani po třiaadvaceti letech života v Anglii.

„Taky jsi mi chyběla, mami.“ A myslím to vážně. Chyběla mi možná i víc, než dokážu připustit.

Její nepřítomnost ve mně probudila něco, o čem ani nechci přemýšlet.

Nebylo tu žádné bezpečí ani jasmín – stejně jako tenkrát.

„*Mon petit ange.*“ Odtáhne se a položí mi křehké ruce na tváře.

„I když ty už nejsi malý. Měla bych ti začít říkat *mon grand*.“

„To je pravda. Všimla sis těch svalů?“ usměju se a tentokrát to není automatické ani nucené.

„Ach, všimla. Tolik jsi vyrostl a já u toho nebyla.“ Z hrdla se jí vydere vzlyk.

„Matko...?“

„Charlotte.“ Otec je ve vteřině u ní a drží ji kolem ramen. To je jeho způsob, jak ji ovládat a přimět ji, aby se chovala, jak se to líbí jemu.

Matka se napřímí, jako by ji přeplnul tlačítkem, a přejede si palcem pod okem. „To bude únavou z toho letu.“

Anebo pojebanou manipulátorskou povahou tvého manžela.

„Půjdu se dát se do pořádku, než přivítáme hosty. Jsem tak šťastná, že ses pro tohle rozhodl.“ Postaví se na špičky a políbí mě na tvář. Rty se jí chvějí, dokud se neodtáhne. „Tentokrát už neodejdu, *mon chou*, slibuju.“

„Charlotte,“ varuje ji otec svým obvyklým tónem, který říká: *Uděláš to po mém, nebo tě hodím na dálnici.*

„Hned budu zpátky, *mon amour*.“ Matka políbí na tvář i jeho a pak zamíří ke schodům.

Otec pokyne Larsovi, ať ji doprovodí, a ten přikývne. Zbytek zaměstnanců se při dalším pohybu jeho prstu rozprchne jako mravenci.

Mon amour.

To slovo ve mně zanechává trpkou pachutí. Jak pro ni může být láskou? Je to tyran.

Tyran z panského sídla.

Snažím se přesvědčit Colea, ať to vydá knižně. Dám vám vědět, jak se to vyvine.

Táta nepřestává mámu sledovat, dokud nezmizí nahoře. Když se konečně otočí ke mně, jeho výraz se opět změní v prázdný.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Surový princ***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.